

Najvyšší súd v trestnej veci proti A., obžalovanému z prečinu podľa § 310, odst. 1 tr. z. z úradnej povinnosti zrušil podľa § 34, odst. 1 por. nov. na základe dôvodu zmätočnosti, uvedeného v § 384, č. 1 tr. p., rozsudky oboch súdov nižších stolíc s hlavnými pojednávaniami a uložil krajskému súdu ako trestnému senátu, aby znova vo veci pojednával a rozhodol; zmätočnú sťažnosť odkázal na toto rozhodnutie.

D ô v o d y:

Pri preskúmaní veci z úradnej povinnosti zbadal najvyšší súd, že o veci nesprávne rozhodoval samosudca namiesto trestného senátu krajského súdu.

Ponevác štátne zastupiteľstvo odoprelo v tejto veci zastupovať žalobu a sťažnosť poškodeného proti zastavujúcemu usneseniu štátneho zastupiteľstva bola vrchným štátnym zastupiteľstvom zamietnutá, prevzal poškodený zastúpenie žaloby a podal na obžalovaného žalobu, v ktorej navrhol, aby hlavné pojednávanie bolo podľa § 6 zák. č. 471/1921 Sb. z. a n. konané pred samosudcom, čo sa aj skutočne stalo.

Podľa § 6 zák. č. 471/1921 Sb. z. a n., zachovaného dosiaľ v platnosti, môže návrh, aby trestný čin, ktorý náleží k príslušnosti sborového súdu prvej stolice, bol prikázaný k rozsúdeniu jedinému členovi tohoto súdu ako samosudcovi, učiniť v e r e j n ý ž a l o b c a v obžalovacom spise. Zo slovného znenia tohoto ustanovenia plynie, že právo toto prislúcha verejnému žalobcovi a nie hlavnému alebo náhradnému súkromnému žalobcovi. Podľa § 43, odst. 1 tr. p. vykonáva síce náhradný súkromný žalobca pri zastupovaní obžaloby vo všeobecnosti práva štátneho zastupiteľstva, avšak už 2. odst. § 43 tr. p. uvádza výnimky z odst. 1 § 43 tr. p.

Zo slovného znenia ustanovenia § 6 zák. č. 471/1921 Sb. z. a n. ako aj z intencie zákona plynie, že tu ide zrejme o ďalšiu výnimku z odst. 1, § 43 tr. p. a že teda právo v § 6 zák. č. 471/1921 Sb. z. a n. uvedené, učiniť tam zmienený návrh, prislúcha len verejnému žalobcovi.

Keď teda o tejto veci pojednával samosudca namiesto trestného senátu krajského súdu, nebol rozhodujúci súd zákonite zostavený a je preto rozsudok s celým hlavným pojednávaním a v dôsledku toho i rozsudok odvolacieho súdu, ktorý tohoto zmätku nedbal, aj s odvolacím hlavným pojednávaním zmätočný podľa § 384, č. 1 tr. p., ktorého zmätku treba vždy dbať z úradnej povinnosti. Preto postupoval najvyšší súd podľa § 34, odst. 1 por. nov. tak, ako vo výroku je uvedené. Zmätočná sťažnosť stala sa následkom tohoto rozhodnutia bezpredmetnou a odkazuje sa naň.

Čís. 5938.

Prípravný čin je každé konanie, ktorým sa prejavuje rozhodnutie ku spáchaniu trestného činu v ďalšej vonkajšej činnosti z tohoto rozhodnutia plynúcej a smeruje k uskutočneniu skutkovej podstaty zamýšľaného (úmyselného) trestného činu, avšak bez toho, že by obsahovalo započatie skutočného vykonania činu samého.

Zločin podľa § 428 tr. zák. je samostatným trestným činom a už dokonaným, keď k nemu pristúpil prípravný čin; v takom prípade nemožno ani per analogiam prihliadnuť na ustanovenia o netrestateľnom pokuse podľa § 67 tr. zák. a o beztrestnosti podpaľačstva podľa § 427 tr. zák.

(Rozh. zo dňa 23. júna 1937, Zm IV 115/37.)

Najvyšší súd v trestnej veci proti A. a spol., obžalovaným zo zločinu spolčenia ku podpaľačstvu, zmätočné sťažnosti obžalovaných A. a B. čiastočne odmietol, čiastočne zamietol.

Z d ô v o d o v :

Uplatňujúc dôvod zmätočnosti podľa § 385, č. 1 a) tr. p., v podstate namietajú sťažovatelia, že v súdenom prípade ide len o spolčenie k zločinu podpaľačstva bez toho, že by k tomu pristúpil ešte prípravný čin, lebo činnosť obžalovaných, ktorú súdy nižších stolíc uznali za prípravné konanie, nie je vraj prípravným činom, takže nie je tu daná skutková podstata zločinu podľa § 428 tr. p.

Pokiaľ sťažovatelia pri tom v prevedení zmätočných sťažností uvádzajú, že zistený skutkový stav v tej časti, že obžalovaní hľadeli naviesť M. a potom N. k podpáleniu mlyna, nie je krytý obsahom spisov a že sa vraj bezpochybne dokázalo, že M. z vlastnej iniciatívy hľadel získať N. do spolčenia, — sú zmätočné sťažnosti, ktoré takto napádajú vrchným súdom zistený skutkový stav, prevedené spôsobom podľa § 33, odst. 3 por. nov. neprípustným a v dôsledku toho sú zákonom vylúčené.

Inak sú zmätočné sťažnosti v tomto bode bezzákladné. Zo zisteného skutkového stavu plynie, že sa M. a N. nepripojili k sdruženiu obžalovaných v tom úmysle a za tým účelom, ktorý sledovali obžalovaní sami, a boli iba obžalovanými sľubovaním odmeny len nahováraní k prevedeniu podpálenia mlyna, o ktorom sa obžalovaní bez účasti M. a N. už predtým dohodli, takže ani M., ani N. nemožno považovať za členov spolčenia obžalovaných, t. j. za takých, ktorí sa spolčenia tiež zúčastnili.

Mylný je názor sťažovateľov, že prípravný čin môže byť len konanie, ktorým vykonanie zamýšľaného trestného činu bolo už započaté, lebo v takomto prípade by išlo už o pokus v smysle § 65 tr. z.

Prípravný čin je každé konanie, ktorým sa prejavuje rozhodnutie ku spáchaniu trestného činu v ďalšej vonkajšej činnosti z tohoto rozhodnutia plynúcej a smeruje k uskutočneniu skutkovej podstaty zamýšľaného (úmyselného) trestného činu zákonom stanoveného, avšak bez toho, že by obsahovalo započatie skutočného vykonania činu samého. Touto činnosťou neprivodil vinník ešte priame nebezpečie zamýšľaného výsledku, ale sa k tomu pripravoval.

Takého rázu je však — ako to súdy nižších stolíc právom uznali — aj činnosť obžalovaných, že hľadajúc ako nástroj k prevedeniu umluveného plánu k tomu ochotnú osobu, snažili sa naviesť spôsobom

v rozsudkoch nižších súdov zisteným najprv M. a potom N. k podpáleniu J-ovho mlyna za odmenu 10.000 Kč a obžalovaný A. aj sľúbil za tým účelom po predchádzajúcej dohode s obžalovaným B. dodať potrebné horľaviny.

Odvolaací súd preto právom dovodil, že k spolčeniu obžalovaných k zločinu podpaľačstva pristúpil aj prípravný čin, takže sú tu dané všetky náležitosti zločinu podľa § 428 tr. z., ktorým boli obžalovaní uznaní vinnými.

V prevedení zmätočnej sťažnosti, založenej na § 385, č. 1 c) tr. p. namietajú sťažovatelia, že nakoľko dvaja zo spolčených (M. a N.) predtým, než by sa niečo bolo stalo, dobrovoľne ustúpili od spolčenia i od pokusu činu, ba spolčenie aj oznámili, — čin obžalovaných, ktorý sa im kladie za vinu, per analogiam § 427 a § 67 tr. z. nie je trestný.

Námietka sťažovateľov nie je oprávnená. Ako už bolo hore uvedené, ani M. ani N. neboli členmi spolčenia obžalovaných, takže okolnosti, že títo prez nahlietanie obžalovaných nevykonali žiadnu faktickú činnosť a spolčenie snád' prezradili, neprichádzajú v úvahu pre posúdenie trestateľnosti činu obžalovaných.

Pokiaľ sťažovatelia od toho neodvisle poukazujú vôbec na beztrestnosť činu pre upustenie od zamýšľaného podpálenia mlyna, ani táto okolnosť nevyučuje trestateľnosť obžalovaných.

Zločin podľa § 428 tr. z. je samostatným trestným činom a už dokonaným, keď k nemu pristúpil prípravný čin. Preto v takomto prípade nemožno ani per analogiam prihliadnuť na ustanovenia o netrestateľnom pokuse podľa § 67 tr. z. alebo k ustanoveniam § 427 tr. z., lebo trestnosť spolčenia ako dokonaného trestného činu podľa § 428 tr. z. nezaniká, keď aj bolo od ďalšej činnosti, totiž od skutočného podpaľačstva upustené.

Čís. 5939.

Pokud je bývalý radiokoncesionár oprávnené beztrestne prechovávať odhlásené radiotelefonní zařízení, nedopouští se jeho, o sobě neoprávněným, používáním přečinu podle § 24, odst. 1 zákona čís. 9/1924 Sb. z. a n., nýbrž administrativního přestupku podle § 24, odst. 6 téhož zákona.

(Rozh. ze dne 25. června 1937, Zm I 1289/36.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl zmateční stížnost státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu, jímž byl obžalovaný zproštěn podle § 259, čís. 2 tr. ř. obžaloby pro přečin podle § 24, čís. 1 zák. č. 9/1924 Sb. z. a n.

D ů v o d y:

Stížnosti, uplatňující důvody zmatečnosti podle čís. 5 a 9 a) § 281 tr. ř., nelze přisvědčiti.

Rozsudek zjistil, že obžalovaný byl koncesionářem radiotelefonní přijímací stanice do 27. února 1935, kdy se koncese vzdal, že i potom provozoval tuto stanici, neopátriv si novou koncesí.